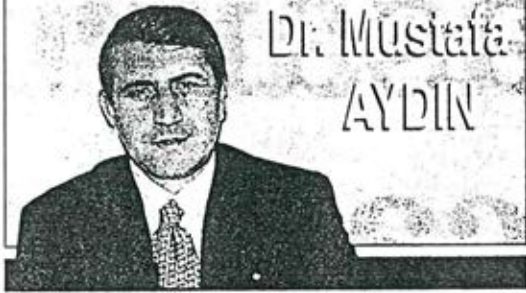

Dr. Mustafa
AYDIN

Yine aynı nakarat

Ükemizde hemen hemen her aileden en az bir veya iki öğrencinin bir öğretim kurumuna kayıtlı olduğunu biliyoruz. Yaklaşık 15 milyon gencimizin okula başladığı bugünlerde, gündeme gelen konu yine aynı: **Gittikçe bulunduğu batağa biraz daha saplanan Millî Eğitim.** Yine alışılmış temenni ve dileklerden öteye gitmeyen sözler!

Tüm yazılı, görsel ve kişisel basında devletin başındakiler! Onlar için bir boy gösterme vesilesi daha doğdu. Ancak bu sefer pek de mutlu ve iştahlı konuşmuyorlar. Daha önceki yıllardan farklı olarak sadece sözcüklerin yerleri değişmiş. Biraz daha

güncel, caf cafı deyiimiyle süslenmiş nutuklarını atıyorlar. Atıyorlar atmasına da en başta kendileri de söylediklerinin doğru olmadığını biliyorlar; mevcut sistem içerisinde bunların gerçekleşmesinin mümkün olmadığı bilinci altında eziliyorlar.

Yanımdan gelip geçen, önümden yürüyen öğrencilere bakıyorum. İlkokul çağındakiler daha bir civil civil. Kendilerini nelerin beklediğini bilmemenin verdiği bir rahatlıkla gözleri pırıl pırıl, okula koşuyorlar. Tertemiz ve yumuşacık yüreklerinde bir şeyler öğrenecek olmalarının verdiği heyecanı yaşıyorlar. Ortaokula gidenler ise istekle isteksizlik arasında bocalamaktalar. Birçoğu kendilerini hala ilkokul çocuğu gibi görmekte. Aradığını pek de bulamamışlığın verdiği bir hüznü kaplamış yüzlerini. Önümden üç lisele genç geçiyor. Uniformaları tanıdık olmasa ortaokul öğrencisi bile sanırsınız onları. İkisi kız, biri erkek. Erkek olan elini kızların birisinin beline dolamış ve elindeki sigarasını -belki sigara türü başka bir madde- çekiyor. Arada bir de elini beline doladığı mini etekli üniformalı kıza çektiyor. Erkek öğrencinin saçları püsküllü tavuk gibi kesilmiş. Saçlarını arada bir sallayarak kendince delikanlılığın tadını çıkıyor.

Düşündüm kendi kendime; bu çocuklar okula girerken belli bir kontrolden geçecekler mi? Okulda tuvaletlerde veya kuytu köşelerde aynı davranışları sergileyebilecekler mi? Yoksa okula gidiyoruz diye kafelere, bilardo salonlarına, birahanelere veya benzeri yerlere mi gidiyorlar? Anne ve babaları bu çocukların bugün okula gidip gitmediklerini öğrenebilecekler mi? Bir hafife gibi onları izleme imkanları olmadığına göre gerçeği nasıl öğrenecekler?

İlimden, irfandan vazgeçtik; hiç olmazsa ahlaki değerlerini kaybetmeden bu çocuklarımıza sahip çıkmanın yollarını aramalıyız. Sigara, uyuşturucu ve diğer ahlak dışı davranışların sergilendiği bataklıklara gömülmeden onları öncelikle kendilerine, ailelerine, topluma ve ülkeye zarar vermeyen, mümkünse yararlı birer insan haline getirmeliyiz.

Hangi görevde bulunursa bulunsun, eğitim ve öğretim kurumlarında görev alan herkesçe, bilgi ve becerinin belirli değerlerle bir araya gelmesi halinde bir anlam ifade edeceği unutulmamalıdır. Toplumun değer yargılarından yoksun veya bunları gözardı eden bireylerin bilgisi olsalar bile, bu bilgiyi insanlığın ve ülkenin yararından çok, zararı yönünde kullanabilecekleri akıldan çıkartılmamalıdır.